

Papežova katecheze o neřestech a ctnostech: Naděje

Papež František po katechezi o víře vysvětlil důležitost naděje, která dává význam ostatním ctnostem. Kromě toho dodal, že naděje je úzce spojená s Božím milosrdenstvím: náš hřích nezměrně přesahuje.

08.05.2024

V minulé katechezi jsme začali s úvahami nad teologálními ctnostmi, které jsou tři: víra, naděje a láska.

Posledně jsme se zamýšleli nad vírou, dnes je řada na naději. „Naděje je božská ctnost, kterou toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěřujeme Kristovým příslibům a nespoleháme na své síly, ale na pomoc Ducha svatého.“ (*Katechismus katolické církve, 1817*)

Tato slova nám potvrzují, že naděje je odpovědí, která se nabízí našemu srdci, když v nás vyvstane absolutní otázka: „Co se mnou bude? Jaký je cíl této cesty? Co bude s údělem tohoto světa?“

Všichni si uvědomujeme, že nepříznivá odpověď na tyto otázky vyvolává smutek. Nemá-li životní cesta žádný smysl, je-li na jejím začátku a konci nicota, pak se ptáme, proč bychom po ní vůbec měli kráčet: odtud pramení lidské zoufalství, pocit marnosti všeho. A mnozí by se mohli vzbouřit: „Snažil

jsem se být ctnostný, rozvážný, spravedlivý, silný, umírněný. Byl jsem také věřícím mužem nebo ženou... K čemu byl můj boj, když tady všechno končí?“ Pokud chybí naděje, hrozí, že se všechny ostatní ctnosti rozpadnou a skončí jako prach. Kdyby neexistoval žádný spolehlivý zítřek, žádný světlý obzor, nezbylo by než konstatovat, že ctnost je marná námaha. „Teprve když je budoucnost jistá jako pozitivní skutečnost, stává se i přítomnost snesitelnou k životu,“ uvedl Benedikt XVI. (BENEDIKT XVI., Encyklika *Spe salvi*, 2).

Pro křesťana není naděje výsledkem jeho vlastních zásluh. Pokud věří v budoucnost, je to proto, že Kristus zemřel a vstal z mrtvých a dal nám svého Ducha. „Vykoupení se nám nabízí v tom smyslu, že nám byla dána naděje, spolehlivá naděje, díky níž můžeme obstát v naší přítomnosti.“ (*tamtéž*, 1) V tomto smyslu tedy říkáme, že je naděje

teologální ctností: nevychází z nás, není to urputnost, o níž bychom sami sebe chtěli přesvědčit, ale je to dar, který pochází přímo od Boha.

Mnoha pochybujícím křesťanům, kteří nebyli zcela znovuzrozeni k naději, předkládá apoštol Pavel novou logiku křesťanského prožitku a prohlašuje: „A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí.“ (1 Kor 15,17-19) Jako by tím chtěl říci: Věříte-li v Kristovo vzkříšení, pak s jistotou víte, že žádná porážka ani smrt není věčná. Pokud však v Kristovo vzkříšení nevěříte, pak se všechno stává prázdným, dokonce i kázání apoštolů.

Naděje je ctnost, proti které často hřešíme: ve svých nedobrych stescích, ve svých melancholiích,

když si myslíme, že minulá životní štěstí jsou navždy pohřbena. Proti naději hřešíme, když propadáme sklíčenosti nad svými hříchy a zapomínáme, že Bůh je milosrdný a větší než naše srdce. A nezapomínejme na následující, bratři a sestry: Bůh odpouští všechno, Bůh odpouští vždycky. To nás unavuje prosit o odpuštění. Ale nezapomínejme na tuto pravdu: Bůh odpouští všechno, Bůh vždy odpouští. Hřešíme proti naději, když zoufáme nad svými hříchy; hřešíme proti naději, když v nás podzim ruší jaro; když Boží láska přestává být věčným ohněm a my nemáme odvahu činit rozhodnutí, která nás zavazují na celý život.

Tuto křesťanskou ctnost dnešní svět velmi potřebuje! Svět potřebuje naději, stejně jako potřebuje trpělivost, ctnost, která jde ruku v ruce s nadějí. Trpělivi lidé dovedou tkát dobro. Houževnatě touží po

pokoji, a přestože někteří lidé spěchají a chtěli by všechno a hned, trpěliví mají schopnost čekat. I když mnozí kolem nich propadli deziluzi, ti, kteří jsou povzbuzováni nadějí a jsou trpěliví, jsou schopni projít i tou nejtemnější nocí. Naděje a trpělivost k sobě patří.

Naděje je ctností lidí mladých srdcem; a zde se věk nepočítá. Existují totiž i staří lidé s očima plnými světla, kteří žijí v ustavičném vzepětí vstříc budoucnosti.

Vzpomeňme si na ony dva velké starce z evangelia, Simeona a Annu: nikdy se neunavili čekáním a poslední úsek své pozemské cesty spatřili požehnaný setkáním s Mesiášem, kterého poznali v Ježíši, jehož rodiče přinesli do chrámu. Jaká by to byla milost, kdyby se tak stalo nám všem! Kdyby po dlouhé pouti, poté, co jsme odložili brašnu a hůl, naše srdce naplnila radost, jakou jsme nikdy předtím nepocítili, a i my

bychom mohli zvolat: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ (Lk 2,29-32)

Bratři a sestry, jděme vpřed a vyprošujme si milost naděje, naděje s trpělivostí. Stále vyhlížejme ono poslední setkání, neustále hledme na to, že Bůh je nám vždy nablízku, že smrt nikdy, ale opravdu nikdy nezvítězí. Jděme vpřed a prosme Hospodina, aby nám dal tuto velkou ctnost naděje doprovázené trpělivostí.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
papezova-katecheze-o-nerestech-a-
ctnostech-nadeje/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papezova-katecheze-o-nerestech-a-ctnostech-nadeje/) (06.04.2025)